

oner, i skattebegunstigede pensioner eller i store gevinster ved hussalg – det er dem, der er heldige – og en gruppe, der kun har den nøgne folkepension.

Skal vi gøre noget ved det, hvis man anerkender, at billedet er, at vi er på vej mod en situation med stigende ulighed? Der var nogle, der sagde, at det jo skyldtes, at nogle havde taget sig sammen i løbet af livet, sparet op og sådan noget, mens andre ikke havde sparet op. Men sådan er virkeligheden vel ikke. Virkeligheden er vel sådan, at de, der har haft de kæmpestore lønninger, også får de kæmpestore arbejdsmarkedspensioner, fordi arbejdsmarkedspensionerne typisk er en procentdel af lønnen.

Altså for nu at skære det lidt ud i pap: De, der har brugt rigtig mange penge i løbet af deres liv, gået rigtig meget på bar, haft det rigtig sjovt i løbet af deres liv, får det også rigtig sjovt i alderdommen. Og modsat: De, der ikke havde ret mange penge i løbet af livet, og som har vænnet sig til ikke at have så mange penge, var kloge, for de får heller ikke så mange, når de bliver gamle.

Det er jo situationen og ikke det der underlige billede af nogle, der har taget sig sammen, og nogle, der ikke har taget sig sammen. Hele den ældregruppe i dag, der har levet i et forhold, hvor moderen har været hjemmegående, har ikke haft en kinamands chance. Det er ikke, fordi de har levet et ødselt liv. Det er, fordi de har levet det liv, der var konsekvensen af datidens måde at leve på.

Alle de, som taber i det nuværende system, er dem på dagpenge, selv om der er opbygget et svagt system for dem; det er dem på førtidspension, der først lige er kommet i gang, og hvor ydelserne er små, fordi indkomsten er lille; det er dem, som er på overførselsindkomst, på kontanthjælp, som ikke har noget som helst, og så er det dem, der har lavindkomster, de får langt mindre end dem, der har højindkomster. Sådan er billedet, og det lader sig ikke fornægte.

Derfor synes jeg også, reaktionerne er interessante. Jeg kan godt forstå, at de, der hovedsagelig samler vælgere i Nordsjælland og i Gentofte reagerer mod det her forslag. Helt fint, sådan skal det være. Det her forslag vil ramme solidt ned, ramme konservative kernevælgere og Venstres velhavende kernevælgere, og det er helt fint; det har også været hensigten med forslaget.

Det er også klart, at jeg ikke synes, man kan bebrejde hverken Det Konservative Folkeparti, Venstre eller Dansk Folkeparti, at når man forsø-

ger at skabe lighed, så reagerer partier, der bygger på ulighed. Sådan er det jo, og jeg synes, det er et godt og naturligt instinkt, at man forstår, hvor man hører hjemme i politik.

Så vil jeg sige til socialministeren, der siger, at man skal passe på ikke at udligne for meget, at jeg ikke synes, at man behøver at være bange. Det her er som sagt et stilfærdigt, langtidsvirkende forslag, og det er vel stadig væk en kæmpefordel for dem, der har de supplerende arbejdsmarkedspensionsordninger, dem, der har de frivillige pensionsopsparinger, og dem, der får solgt deres hus rigtig godt. De vil stadig have så ekstremt meget mere, at al tale om incitament – undskyld – forekommer mig en smule teoretisk.

Hr. Flemming Oppfeldts principielle vurdering var, at det virkede for sent, at det tog for lang tid. Det er jo ikke et argument imod et forslag. Altså hvis man i øvrigt synes, forslaget er rigtigt, så kan man jo godt have noget, der virker over længere tid, og selvfølgelig er det sådan, at når man kun skruer marginalt på ordninger, så virker det over lang tid. Til gengæld har det jo en stadig stigende virkning, der virker udliggende mellem folk, der er velhavende, og folk, der ikke er så velhavende i deres alderdom.

Kl. 20.20

Til fru Grete Schødt, der sagde, at hun var enig i målsætningen: Tak for det, det gør det kommende regeringsalternativ lettere, at uanset hvilket punkt vi her i dag behandler, så kan vi næsten runde af med sige, at vi er enige i målsætningen, men dog usikre på modellen.

Det er klart, at alternativet til det her er at forhøje pensionstillægget. Det er vi også enige i. Vi diskuterer også gerne andre modeller og anden finansiering. Men det er jo klart, at SF har det meget på rygmarven altid at være sikker på, at pengene er der, inden vi går ud og lover noget.

Til fru Pia Kristensen, som siger nej til SF's forslag og hellere vil den supplerende ældreydelse, vil jeg bare sige, at jeg synes ikke, at de to ting er hinandens modsætninger. Hvis man er optaget af lighed, kan man også være optaget af mere langsigtet at skabe lighed, og det er jo dette forslags hensigt.

Fru Charlotte Dyremose holdt en hel igen-nem konservativ tale. Det synes jeg bestemt ikke man skal bebrejde fru Charlotte Dyremose, hun er jo ansat til at holde konservative taler i Folketinget. Jeg synes måske, det blev lidt vel meget alligevel, da hun opgjorde befolkningen i to grupper, nemlig dem, der havde sørget for at